

реалізації проєкту «Take One Picture Cultural Placement» у Кембриджі, метою якого було підвищення кваліфікації вчителів на засадах діалогічного навчання в музейному середовищі. Результати проєкту підтвердили особливу роль музейного контексту в підготовці вчителів та важливість встановлення та розвитку діалогу у взаємодії з мистецтвом. Автори акцентують на тому, що музеї можна перетворити на зразкове середовище для підвищення обізнаності про діалогічне навчання, а також для того, щоб вчителі й вихователі розробляли та вдосконалювали власні стратегії для його впровадження в освітньому процесі [6, с. 27].

Вважаємо за доцільне застосовувати описаний вище досвід у процесі підготовки бакалаврів за спеціальністю 014 «Середня освіта», спеціалізацією 014.02 «Мова і література (італійська)». На наш погляд, інтеграція музейної педагогіки в освітньо-професійну програму сприятиме реалізації інтермедіального підходу при викладанні навчальних дисциплін, котрий являє собою синтез педагогічних технологій та видів мистецької діяльності, й у результаті – створенню мультимедійного культурно-освітнього середовища; окрім того, забезпечить набуття майбутніми вчителями італійської мови загальних та фахових компетентностей, а саме: здатності до творчого пошуку й втілення нових ідей, використання освітніх інновацій у професійній діяльності, динамічної комбінації знань з різних освітніх галузей.

Література

1. Ключко Ю. М. Комунікативний простір сучасних музеїв в умовах пандемії COVID-19. *Культура і мистецтво у сучасному світі*. 2021. № 22. С. 145-155. <https://doi.org/10.31866/2410-1915.22.2021.235902>
2. Маньковська Р. Сучасні музейні комунікації та перспективи їх розвитку. *Красзнавство*. 2013. № 3. С. 75-84. URL: http://resource.history.org.ua/publ/kraj_2013_3_75
3. Новікова Г. Середовищний музей як феномен сучасних культурних індустрій. *Вісник Київського національного університету культури і мистецтв. Серія: Музеєзнавство і пам'яткознавство*. 2019. Т. 2. № 1. URL: <http://museum-monument.knukim.edu.ua/article/view/172516/172739>
4. Isa B. Museum pedagogy and learning experiences: an investigation into museum education from institutional perspectives. RMIT University. 2017. URL: https://researchrepository.rmit.edu.au/discovery/delivery/61RMIT_INST:RMITU/12248311330001341
5. Tyrou I., Mikros G. The Role of the Virtual Museum in the Foreign Language Teaching. A Case Study of Teaching Italian as a Foreign Language in the University Setting. *Innovation in Language Learning: International Conference*. Florence, 2018. URL: <https://www.filodiritto.com/role-virtual-museum-foreign-language-teaching-case-study-teaching-italian-foreign-language-university-setting>
6. Yuan Y., Stephenson P., Hickman R. Museums as Alternative Settings for Initial Teacher Education: Implications of and Beyond the “Take One Picture” Program for Primary Art Education. *Visual Arts Research*. 2015. № 41(1). P. 27-42. URL: <https://doi.org/10.5406/visuartsrese.41.1.0027>

УДК 811.131.1'06

Трифорова Г.В.,

ІТАЛІЗАЦІЯ МОВНОГО СЕРЕДОВИЩА: ОСОБЛИВОСТІ ПРОЦЕСУ ТА ЧИННИКИ ВПЛИВУ

Під італізацією слід розуміти процес переходу на використання італійської мови в усіх сферах життєдіяльності італійського суспільства. Слід зазначити, що італійська мова, як мова, якою розмовляє італійський народ, «молода», враховуючи часові межі її використання усім, без виключення, населенням країни. З іншого боку, вона дуже давня, якщо враховувати її писемний варіант. Проте існує багато різних способів розмовляти італійською з урахуванням численних регіональних різновидів мови. І ця особливість є історично зумовленою.

У 1861 р., у період об'єднання Італії, коли територіально утворилась єдина держава, лише 2,5% населення можна було назвати італофонами [1; с. 63]. До цієї категорії входили і жителі регіону Тоскана, серед яких були представники економічної та інтелектуальної еліти країни. Решта населення розмовляла своїми мовами, діалектами. Через 160 років ситуація кардинально змінилась. Практика Італії є унікальною та цікавою, тому її аналіз та результати гідні уваги та презентації.

Досвід італійської історії та узагальнення чинників, які стали передумовою італізації суспільства й розповсюдження використання італійської мови в національних масштабах, дозволили комплексно проаналізувати шляхи вирішення проблеми.

1. Процес індустріалізації. Звичайно, цей чинник не був прямо пов'язаний з успіхом італізації, проте став потужним катализатором необхідності швидко знайти спільну мову між учасниками комунікативного процесу. Індустріалізація змінила традиції законсервованого в аграрному секторі населення та стала поштовхом до змін. Люди, які не мали іншої потреби, ніж спілкуватися своєю мовою, прив'язаною до певної території, були змушені переїжджати у пошуках кращої, більш оплачуваної, роботи. Як наслідок, різні люди з різних куточків країни повинні були спілкуватися і знаходити для цього спільні мовні засоби.

2. Еміграція. Цей процес безпосередньо пов'язаний з індустріалізацією і його можна розглядати як її наслідок. Необхідність знайти роботу змушувала італійців емігрувати. Значимими й масштабними стали міграційні потоки 50-60-х років з півдня на північ, у бік, так званого, промислового трикутника Мілан – Турин – Генуя. З цієї причини особи, які належали до різних культур та розмовляли різними мовами, були змушені контактувати, і людям з різних куточків Італії, які використовували діалекти, доводилось використовувати італійську для ефективного спілкування.

3. Шкільне навчання. Цей процес доволі повільний відповідно до реалізації у часі, і він тривав десятиліттями. Усе населення Італії було зобов'язане отримати шкільну базову освіту. Поступово навіть італійці – представники низького економічного класу позбулися безграмотності й неписьменності та почали вивчати італійську мову.

4. Обов'язкова військова служба. Італія як кожна держава повинна мати свою армію. Військова служба, яка була запроваджена після об'єднання країни, тривала кілька років і була організована таким чином, що молоді люди з півдня повинні були проходити службу на півночі, і навпаки, молодь з півночі відправлялась на південь. Такий підхід сприяв встановленню контактів між різними культурами, що, в свою чергу, змушувало

молодь вивчати італійську мову, яка була офіційною та обов'язковою серед військового командування та при службовому спілкуванні.

5. Бюрократизація. Кожен акт, документ, офіційний лист, договір тощо був укладений італійською мовою, тому було необхідно її знати, аби ефективно й результативно комунікувати з державними структурами.

6. Засоби масової комунікації. Газети, потім радіо і трохи пізніше телебачення стали вирішальними інструментами для забезпечення повсюдного поширення італійської мови. За допомогою цього каналу жінки також отримали можливість контактувати з італійською мовою, особливо завдяки радіо, яке у часи до поширення телебачення було одним з найпопулярніших каналів масової комунікації, і з економічної точки зору залишалось дешевшим. Радіо було майже в кожному домі. Таким чином, жінки отримали можливість чути «нову» для них мову, вивчати її. Особливо ефективним способом вивчення італійської мови було прослуховування та наспівування італійських пісень.

Завдяки цим факторам та загалом сприятливому економічному підґрунтя в Італії у 50-х роках рівень італомовного населення збільшився до 20%. Італійці поступово ставали двомовними (білінгвами). В той же час їхні рідні мови (діалекти) поводити себе як мови субстрату та відбивались в італійській мові здебільшого на фонетичному та лексико-фразеологічному рівнях. Впливом діалектів пояснюються різні способи говорити італійською, тому що вони були (а в деяких регіонах залишаються) діалектами.

Література

1. De Mauro T. Storia linguistica dell'Italia Unita. Bari : Laterza, 2011. 569 p.

УДК 821.131.1.02'04=131.1

Ципоренко Л. Д.

старший викладач кафедри італійської філології

Кумуржи Е. С.

старший викладач кафедри італійської філології

L'ACCADEMIA ARCADIA – I SUOI ASPETTI E IL SUO SIGNIFICATO

Il primo indizio cospicuo della coscienza del decadimento della letteratura italiana è segnato dalla fondazione di una famosa accademia: l'Arcadia.

Nel 1690 un gruppo di letterati (i fondatori dell'Arcadia furono precisamente quattordici), che solevano riunirsi intorno a Cristina di Svezia, la quale dopo aver rinunciato il trono, si era stabilita a Roma, facendosi protettrice fastosa dei letterati e vi era morta nel 1689, decisero di continuare quelle loro riunioni, e di dare ad esse uno scopo ed un programma preciso. Costituirono un'accademia che si chiamò dell'Arcadia, la quale volle deliberatamente opporsi al *cattivo gusto*, cioè all'indirizzo della poesia seicentesca, propugnando un ritorno alla lirica cinquecentesca e pertarchesca o alla poesia classicheggiante del Seicento, e, attraverso di esse, ad uno studio più sostanziale ed approfondito dei grandi classici dell'antichità.

Il nome dell'accademia derivò dal fatto che uno dei soci, avendo udito in un giorno di riunione recitare dei componimenti pastorali, esclamò: « egli mi sembra che noi abbiamo oggi rinnovata l'Arcadia », ma, più sostanzialmente, il nome piacque e fu assunto dalla radunanza dei letterari romani, perché stava a designare il loro programma e le loro aspirazioni. Come l'Arcadia era, secondo una remota tradizione letteraria, la terra di Grecia conservatasi nell'innocenza dei costumi primitivi, vivente in una semplice società pastorale, così la nuova accademia voleva contrapporre alla grandiosità fragorosa del Seicento la rappresentazione di un mondo di affetti semplici e sereni.